

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1401/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Р.Р. из В., чији је пуномоћник В.М., адвокат из В., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради поништаја дисциплинских одлука и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2984/12 од 11.02.2015. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2984/12 од 11.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 975/10 од 21.06.2011. године, усвојен је тужбени захтев, па су поништене пресуде Дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова РС у Ваљеву бр. 116-58/02 од 18.12.2002. године (у пресуди погрешно означен датум 18.11.2002. године) и Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова РС ВДС бр. 116-5/2003 од 21.01.2003. године и обавезана је тужена да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке полицајца у ПС Ваљево, СУП Ваљево, у чину млађег водника I класе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2984/12 од 11.02.2015. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 975/10 од 21.06.2011. године у делу става првог изреке којим је одлучено о поништају одлука и враћању на рад; ставом другим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 975/10 од 21.06.2011. године у делу којим је тужена обавезана да тужиоца распореди на послове полицајца у чину млађег водника I класе и тужба је у том

делу одбачена; ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији указује, јер су нижестепени судови о свим одлучним чињеницама, релевантним за правилну одлуку у овој парници, навели довољне, јасне и потпуне разлоге који су сагласни са изведеним доказима, а нема ни других недостатака због којих се побијана пресуда не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код тужене био у радном односу на неодређено време на пословима полицајца у чину млађег водника I класе. Против тужиоца је 10.10.2002. године покренут дисциплински поступак на захтев начелника СУП Ваљево због основане сумње да је извршио кривично дело фалсификовања јавне исправе из члана 233. став 1. КЗ РС, на тај начин што је у јуну 2002. године набавио лажне исправе и то уверење и диплому о стеченом вишем образовању на Вишој пословној школи у Београду и исте употребио као праве, јер их је 03.07.2002. године приложио уз захтев за распоређивање на радно место са шестим степеном стручне спреме, који је упутио начелнику СУП Ваљево у намери да за себе оствари личну корист, чиме је учинио теже повреде радне обавезе и дужности из члана 50. став 1. тачка 7. и 13. Закона о унутрашњим пословима. Пресудом Дисциплинског суда тужене бр. 116-58/02 од 18.12.2002. године утврђено је да је тужилац извршио наведене теже повреде радних обавеза и дужности и изречена му је мера престанак радног односа. Против ове одлуке тужилац је поднео жалбу у којој је изричито захтевао да буде позван на седницу већа Вишег дисциплинског суда. Пресудом Вишег дисциплинског суда тужене бр. 116-5/2003 од 21.01.2003. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена одлука потврђена. Тужилац није позван на седницу Вишег дисциплинског суда када се одлучивало о његовој жалби. Неспорно је да не постоји доказ да је тужилац на седницу позван телеграмом бр. 8496 од 20.01.2003. године, односно не постоји доказ да му је тај телеграм уручен.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да су незаконите пресуде Дисциплинског суда од 18.12.2002. године и Вишег дисциплинског суда од 21.01.2003. године, због чега је тужиоцу незаконито престао радни однос, па је обавезана тужена да тужиоца врати на рад.

Закон о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“ бр. 44/91...8/2001), који је био на снази у време доношења побижаних одлука, у члану 50. тачка 7) прописује да поред тежих повреда утврђених законом за запослене у државним органима, тежом повредом радних обавеза и дужности сматра се понашање које штети угледу службе или нарушава међуљудске односе у Министарству унутрашњих послова, а тачком 13) прописано је да се тежом повредом радних обавеза и дужности сматра свака радња која представља кривично дело извршено на раду или у вези са радом. Чланом 52. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да се за тежу повреду радних обавеза и дужности изриче престанак радног односа, а чланом 53. став 1. да поступак утврђивања одговорности за теже повреде радних обавеза и дужности спроводе дисциплински иследник, дисциплински тужилац и дисциплински суд, док је ставом 3. прописано да одлуке по жалбама на пресуде Дисциплинског суда доноси Виши дисциплински суд.

Уредбом о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник РС“ бр. 71/92), која је донета на основу члана 58. Закона о унутрашњим пословима, у члану 26. став 1. прописано је да по пријему жалбе и списка предмета веће Вишег дисциплинског суда може одлучити да на седницу позове радника против кога се води поступак, тужиоца и надлежног старешину, а ставом 2. члана 26. прописано је да ће веће Вишег дисциплинског суда обавезно позвати радника против кога се води дисциплински поступак ако је то у својој жалби захтевао.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да је тужиоцу незаконито престао радни однос код тужене зато што у поступку утврђивања одговорности за тежу повреду радне обавезе и дужности, приликом одлучивања о жалби на пресуду Дисциплинског суда, Виши дисциплински суд није позвао тужиоца на седницу већа, на којој је донета другостепена пресуда. Веће Вишег дисциплинског суда је на основу члана 26. став 2. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова, било у обавези да позове тужиоца на седницу обзиром да је тужилац у својој жалби то изричито захтевао. Због ове повреде поступка, тужиоцу није омогућено да пред другостепеним дисциплинским органом изнесе своју одбрану, јер на седницу на којој се одлучивало о његовој жалби, није био уредно позван, тако да му је право на одбрану повређено. Тужена је током поступка истицала да је тужилац био позван на седницу већа другостепеног дисциплинског органа телеграмом бр. 8496 од 20.01.2003. године. Међутим, ове наводе тужена није доказала применом правила о терету доказивања које је прописано чланом 223. Закона о парничном поступку, обзиром да у списима дисциплинског предмета нема доказа да је тужилац уредно позван, односно нема доказа да је тужиоцу позив достављен телеграмом о чему је другостепени дисциплински орган морао да води рачуна, јер је ставом 3. члана 26. наведене Уредбе прописано да недолазак лица из став 1. и 2. овог члана на седницу већа, а која су уредно позвана, не спречава одржавање седнице. Дакле, недолазак лица која нису уредно позвана спречава одржавање седнице, а у конкретном случају тужилац није био уредно позван, а Виши дисциплински суд је ипак одржао седницу. Услед наведеног пропуста у дисциплинском поступку у коме је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанак радног односа, одлуке донете у том поступку су незаконите и зато

су поништене. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужена је обавезана да тужиоца врати на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право. Осталим ревизијским наводима се оспорава оцена изведених доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, а то су разлози због којих ревизија не може да се изјави, како је то прописано чланом 398. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**